

SUNSET INDUSTRIES

JENS MEIJEN BIJ DE BEZIGE BIJ

Xenomorf (gedichten, 2019)

De lichtjaren (roman, 2021)

Jens Meijen

SUNSET INDUSTRIES

Gedichten

2023 DE BEZIGE BIJ AMSTERDAM

 **LITERATUUR
VLAANDEREN**

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een werkbeurs van Literatuur Vlaanderen.

Copyright © 2023 Jens Meijen
Omslagontwerp Someone (Tessa Rose Jackson)
Vormgeving binnenwerk Aard Bakker
Druk en bindwerk Wilco, Amersfoort
ISBN 978 94 031 7111 1
NUR 306

debezigebij.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

*Grab a calculator and fix yourself
Read the news, baby, read the news
Watch your clock, baby, watch your clock
Watch the weather, baby, on TV
Space is only noise if you can see*

– Nicolás Jaar, 'Space is Only Noise if You Can See'

DE WACHTER

In het najaar komen ze altijd in rijen aandraven,
de handen stil, de stemmen gevouwen als papier:
figuren die wiegen voor de grijze stenen,
soms de verlegen rasp van boomschors, een kuchje.

Vaak geef ik ze mijn parkeerplaats, dampende koffie uit mijn hutje,
zelfs plastic chrysanthen voor degenen die bloemen vergeten zijn.
Lang zit ik te wachten onder kalende bomen,
benige schaduwhanden. Ik ruim dagelijks de graven op, open de poorten.

Ik krabde een geelronde schimmel, net een zon, van een grafsteen vlakbij,
met zwarte nagels, halvemaantjes donkere aarde.
Een dame pelde het vel van haar lippen,
haar nagels tot de stam verbeterden.

Ze vertelde hoe hardnekkig
de herinneringen zijn.
Hoofdpijnen om man en kind en hond, om huis en lief en leed.
Het niet-weten
dat als een dikke leren lap in de maag blijft liggen.
Het leven een echo van iets anders, een voetafdruk.

We gingen zitten op een bankje en ze sprak over de soldaten
die hier in rijen liggen, de brandweerlui ook, de agenten,
die iets betekenden, tegen het water vochten,
over de hond
die aan haar voeten lag,
een levensgezel,
zacht kloppend baken op de duisterzee,
lantaarn van een eenzaam leven;
door getijden geraakt, in geuren gevat,
met verhalen onverteld.
Het dier zuchtte en smekte slechts.

Zo was het bij anderen ook, dat dieren, kleine goden,
hun levens voorwaarts trokken:
soms ging het om een oude kat,
een hoopje flinterbotten omzwachteld met pannenkoeken,
bij anderen een brutale kaketoe, een wijnrank ratten,
kooien op achterbanken of in tengere kinderhanden.

Zo ontkiemt het: daar weer een golf,
een bosdorp met wortel en al verwoest,
daar een uit de hand gelopen ruzie,
winkelbrand, verdrinking, bliksemschicht,
daar weer een kind te vroeg uit bed gehaald.

Zo groeit het laag na laag uit mijn olieachtig leverweefsel:

zo schrijf ik de verhalen op, stapeltjes papier verspreid in mijn hutje.

Ik vouw ze op,

leg ze omzichtig weg.

Telkens een andere wereld, ver weg van de onze,

met sterrenstelsels die ademen en planeten die neerdalen

om zich te mengen in de menselijke malversaties,

de polderdrama's, de lintbebouwde treurnis.

Dagelijks kruip ik door een nieuwe deur,

een verstopplaats onder blozende heesters.

In mij brandt het onvermogen de buitenwereld binnen te laten,

echt te kijken, echt te ruiken,

echt te bewegen in een wereld die te scherp is –

alles moet op afstand blijven, alle rampen en bedreigingen,

de vervuilingen en doodsdriften

in andermans huid gegoten en

in andere verhalen, vol goden en zeeën, verstoppt:

ik moet dit hoofd drijvende houden, dit vermeerderen, razend en zorgvuldig

kappen in steen, in marmer, in het zwart van een scherm,

het wit van een blad.

Met de dame op het kerkhof, waar de schaduwhanden wuiven,
had ik het over de dingen die verwelken,
de tandeloze dagen,
de rookpluimen die in oogwallen kruipen,
het wachten en waken, het slaapwandelen dat dromen verteert,
de angst volgende keer zelf aan de beurt te zijn,
niet meer de zon durven zien –
droog de rivieren, pluk de bossen, wens de goden goedenacht,
tast met vingers vol zorgen langs de nerven en de bergen;
zo is het,
leven met je eigen vlees
om andermans geraamte gevlochten.

Wanneer het groter is dan ikzelf, voorbij dit kerkhof reikt,
is het pas de woorden waard.

Ik zal niemand redden. Ik doe het voor mezelf, dat geef ik toe,
om al het ongeziene te begrijpen:
de verstrengeling der dingen,
de wezens die meelesen over onze schouders,
het onweer broeiend in dit hoofd.

Een zoektocht naar alles wat we dan toch delen,
wat er na het einde overblijft.